

Teljes kárpát-medencei létünk forog kockán

Gondolatok a szlovákiai parlamenti választások után

Szégyen, ami 2020. február 29-én Szlovákiában történt, a magyarság szégyene. Tíz év után sem sikerült felvidéki nemzettársainknak a parlamenti képviselőket biztosítani északi szomszédunknál. Annak ellenére nem, hogy részarányuk az ország lakosságában, a folyamatos sorvadás után is, még mindig 8,5 % a hivatalos adatok szerint. Az egyetlen magyar választási párt, a Magyar Közösségi Összefogás viszont csupán 3,9 %-ot ért el, ami messze elmarad az 5 %-os küszöbtől. A szlovák-magyar vegyespárt, a Most-Híd pedig 2 %-ot ért el. Az eredmények értékelése céljából számításokat végeztem, melynek részleteitől most megkímélem a kedves Olvasót, csak a végeredményt közlöm. Csupán annyit előzetesen, hogy a 2011-es népszámlálási adatokból indultam ki, de figyelembe vettem két tényezőt: számos oknál fogva nem mindenki vallja magát magyarnak az összeírás során, másrészt kilenc év alatt tovább csökkent létszámunk a Dunától északra. Tényadatok: 112.500 szavazatot kapott a Magyar Közösségi Összefogás (MKÖ), és 59.000-et a Most-Híd (MH) vegyespárt. Az országos részvételi arány a választásokon 66 százalék volt. Mi következik ebből? Az összlakosság arányában a magyaroknak csupán 30 százaléka szavazott az MKÖ-re. A MH választói közül legfeljebb a fele magyar nemzetiségű. Tehát a felvidéki magyaroknak mindössze hozzávetőlegesen 38 százaléka vette a fáradságot, hogy nemzetének sorskérdései ügyében négy évente egyszer elmenjen szavazni, és magyar pártra adja a voksát! Egy ilyen tragikus sorsú és jelenű közösségnek legalább 80-90 százalékának az urnákhoz kellett volna járulni február 29-én. Ha számításaimban pontatlanságok is lennének, az elhanyagolható, mert itt több mint kétszeres viszonyról van szó. Tovább feketíti a képet, hogy a magyar többségű járásokban mintegy 36.000 szavazatot kapott a győztes szlovák párt, az OLANO. Nem lehet tudni, közöttük hány magyar van, de ha ad absurdum mind nemzetársunk lenne, akkor is csak 48 százalékos részvételi arányt jelent. (Érzésem szerint legfeljebb a fele lehet asszimilációra hajló magyar.)

Ha valaki mindezt csupán Bugár Béla nyakába varrná, helytelenül jár el. Bugár többszörös nemzetáruló, gátlástalan karrierista, hitvány haszonleső. (Szlovák választóit is becsapta, de ez minket nem érdekel.) A kudarc oka a felvidéki magyarok apátiája, reményvesztett befelé fordulása, a közügyektől való (tudatos) távolmaradása. Az elmúlt 75 év sorozatos csapásai, az állandó csalódások az elmúlt három évtizedben érthetővé teszik ezt a magatartást, de ez mégsem fogadható el. Nem elfogadható, ha magyarként akarnak élni az elcsatolt

magyar területeken. Márpedig közvéleménykutatási adatok és személyes tapasztalatok alapján tudjuk, szeretnének magyarok maradni, de egyre kevesebbet tesznek ezért. Lehet, nagyon keményen hangzik, de igaz az a régi bölcsesség: gyáva népnek nincs hazája. És itt nem arról van szó, hogy fegyvert kellene ragadni, itt a gyávaság ellentéte, a „bátorság”, annyit jelent: négyévente elmegyek szavazni.

Hogy tisztán lássuk a helyzetet, érdemes számba venni milyen csapásoknak és csalódásoknak volt kitéve az elmúlt háromnegyed évszázadban a csehszlovák utódállamba, majd a mai Szlovákiába kényszerített felvidéki magyar közösség. Csak a legfontosabbakat említem. Kollektív bűnösséggel sújtották őket a XX. század második világegyezése után, noha a tényleges háborús bűnösök száma köreikben legfeljebb néhány tucat lehetett. A Benes dekrétumok következtében 200.000 magyart telepítettek ki a Felvidékről, minden magyar embert megfosztottak állampolgárságától, vagyonától, megélhetésétől, anyanyelvű oktatásától. Pár év múlva enyhült a sorsuk, de a dekrétumok érvényben maradtak. Ami pedig a jelenlegi helyzetet illeti, példátlan módon az Európai Unió tagjaként Szlovákia megerősítette a jogfosztó Benes dekrétumokat, aljas módon megalázva felvidéki nemzettársainkat, és arcul csapva az egész kárpát-medencei magyarságot. És a mai Benes utódok jogtipró módon elveszik a (kényszerű) szlovák állampolgárságot azoktól, akik felveszik a magyart is. Ami pedig a csalódásokat illeti, a rendszerváltozás nem hozott érdemi változást. Az uniós tagság még kevésbé. Brüsszelt hidegen hagyja (többrétű politikai megfontolások alapján) az őshonos nemzeti közösségek sorsa a tagállamokban, csak a tengeren túli kisebbségek és a migránsok érdeklik. Ami a megoldást jelentő autonómia kérdését illeti, objektív körülmények miatt, valamint geopolitikai okokból nem kap számottevő külső támogatást. (Minden ellenkező híreszteléssel szemben, felvidéki honfitársaink is szeretnének személyi elvű, kulturális és területi autonómiát, illetve ezek kombinációját, csak nem mernek tenni érte, ezért nem is hangoztatják.) A magyar kormány ebben a helyzetben arra helyezi a súlyt, hogy hathatósan hozzájáruljon elszakított nemzetrészeink európai szintű megélhetéséhez és jogbiztonságához. Mind ehhez komoly pénzügyi erőforrásokat biztosít. A szülőföldön való megélhetést kölcsönös befektetésekkel, a gazdasági és kereskedelmi együttműködés elmélyítésével lehet elősegíteni. Ami pedig a jogbiztonságot illeti, ez a meglévő hazai kisebbségvédelmi és a kisebbségek nyelvhasználatát, kulturális életét, a közügyekben való részvételét biztosító – még ha oly gyenge is – törvények, valamint az aláírt nemzetközi szerződések és ajánlások (Európa Tanács) betarttatását jelenti. Közben persze harcolni kell, harcolunk a jogkiterjesztésért is (autonómia) a lehetőségek határain belül, de hittel a jövőben. További biztató

körülmény, hogy országunk Alaptörvénye előírja „Magyarország ... felelősséget visel a határain kívül élő magyarok sorsáért, ...”.

Mi következik a fentiekből? Az, hogy 2020. március elsejétől új fejezet kell kezdődjön a felvidéki magyarok életében. Véget kell vetni a megosztottságnak, kishitűségnek és félelemnek. Az elsővel kezdem, mert ez magával hozhatja a másik két görcs feloldását is. Évtizedek óta hangoztatom, hogy minden elcsatolt területen csak egy magyar párt legyen, ami persze választási párt is lehet. Lényeg, hogy együtt induljanak a választásokon. Előtte, meg utána, lehet sokszínűség, platformok, csoportérdekek érvényesítése. Választásokon azonban egy a csapat, egy a zászló. (Még a legközelebbi politikai barátaimtól is kritikák kapok ezen konzekvens állásponom miatt, de sajnós az élet engem igazol.) Szintén egyként kell fellépni a többségi nemzet politikai erővel szemben a nemzeti érdekek érvényesítéséért. Aztán az összefogás és bizonyos mértékű áldozatvállalás meghozza az eredményét. Ilyen helyzetben az „anyaország”-nak nevezett mai Magyarország is egyre többet tud majd segíteni.

Végezetül szólnom kell még egy kötelességről, mely az elszakított nemzetrészek vállát terheli. A felvidéki magyarok kudarca kihat a többi kárpát-medencei nemzetrészre is. Gyengíti őket, mert csökken a magyarság súlya, tekintélye a régióban. De igaz ez a felelősség a másik irányba is. Most valamennyi kárpátaljai, erdélyi, partiumi, bánási és bácskai, drávaszögi valamint muramenti, továbbá úgynevezett örvidéki magyarnak kötelessége, lehetőségeit figyelembe véve, segíteni felvidéki nemzettársainknak. Mert egységben az erő. Élő és holt nagyjainkat idézve: az erősek összefognak, a gyengék széthullanak, együtt erő vagyunk, szerteszét gyöngeség, minden magyar felelős minden magyarért!

Budapest, 2020. március 1.

Csóti György
a Kisebbségi Jogvédő Intézet
igazgatója

Megjelent a Magyar Nemzetben 2020. március 7-én

Súlyos csalódás Szlovákiában címmel,
A választási kudarc oka a felvidéki magyarok apátiája,
a közügyektől való távolmaradása alcímmel